

МЕНИ ЈЕ И ОВАКО ДОВОРО

**“Док се ми
играмо, они су у
борби.
Против њих
километри, умор,
задачи.
Са торбом на рамену
и ужином у торби.
Ратују ђаци пешаци.”
(Љубивоје Ршумовић)**

Још сањиви, пролазећи путевима и путeljцима, трчећи преко поточића и ливада хитају ка школи како би открили нова сазнања и стекли нова знања. А многи о њих пређу дневно и више од петнаест километара. Када их питате да ли им је тешко или напорно, спремно одговарају да није и да су се већ навикли на то. Чак им буде и занимљиво, па често умеју да се заиграју и одоцне кући. На часове, кажу никада не касне.

У Пајовићима је некада, не тако давно, било двадесетак ученика који су ишли у брековачку основну школу. На жалост, данас их је доста мање. Неминовне последице изазване одласком младих за бољим, лепшим и удобнијим животом, одумирањем и старењем села захватиле су и овај, највећи заселак у Бјелуши. Данас се њих шесторо сваког јутра, преко Радосављевића поља, упути ка центру Брекова. Једна од њих је и Мирјана Пајовић, ученица седмог разреда. Она сваког дана на путу од куће до школе пређе двадесет километара. Ипак, каже да јој то није тешко и скромно додаје да има оних којима је школа удаљенија.

—Ујутру сачекам груда и другарицу, који су неких петнаестак минута удаљени од мене, а онда заједно идемо до Радосављевића поља где нас чека још троје другара. Понекад нас мој тата одведе. Нама никада није досадно. Пућем до

школе се исјричамо, разговарамо о свему и свачему и једва чекамо да стићемо у школско двориште како бисмо се играли са осталом децом.

Иако је ускраћена да посеђује биоскоп, места где се градска деца окупљају и друже, каже да им ни на чему не завиди и додаје: —Њима можда јесте све на дохват руке, али мени је добро и овако и не бих се мењала са њима.

Фасцинира чињеница да упркос свему постиже одличне резултате у школи.

Како успеваш да и поред толико пешачења и обавеза које те чекају код куће, будеш одличан ђак?

—Није ми тешко— одговара Мира. Тачно је да дуго пешачим. Устајем ујутру рано и у школу крећем у 6.20. Када имам прејичас крећем и раније, негде око 5.40. Кући дођем касно, око пола четвори, четвори. Када нисам много уморна настојим да увече научим све. Уколико се деси да имам неких обавеза ван школе, устанем ујутру раније па стићем све што сам планирала. Не бих могла да одем неспремна у школу.

У разговор се укључује и деда Јован и поносно истиче: —Мира је вредно дете. Њој нико не мора да каже да треба да учи. Зна своје радне обавезе и према њима се управља. Када дође из школе, пресвлачи се, уколико има нешто да појмогне мајци то без његова ура-

ди, а онда узима књигу и сега да учи. Ако не стићне да заврши све своје обавезе увече, она сама навиче да сај да устане ујутру у пола четвори. И оти ка крене, орна и раздрагана оде у школу. Такав јој је био и старији брат који сада учи школу у Чачку и најбољи је у одељењу.

На дедину причу Мира се само смешка и додаје да у школи од предмета највише воли географију и физичко. Волела би да једног дана буде учитељица или васпитачица, јер је тај посао привлачи и мисли да је лепо када другима можете да пренесете своја знања.

А зими, када завеју снегови и стегне мраз, и када њени вршњаци још увек спавају дубоким сном, Мира са Милошем, Катарином, Душаном, Миланом и Драгицом, другарима који са њом деле судбину ђака пешака креће пут школе. Не плаше их ни трагови вукова, ни то што им понекад пут пресече лисица. На то су навикли.

—Зимус смо једном видели лисицу, али се нисмо ућлашили. Такве ствари нас не ћлаше. Идемо у групу, причамо и не ћомићамо на страх. Можда нам је мало теже зими зајо што је мрак и кад идемо у школу и када се враћамо.

У одељењу их има седморо. До четвртог разреда је ишла у школу у Бјелушу. —Тамо је школа била лећна и срећенија, али је било мало деце. Сада нас је више. Лећо се дружимо и кроз ићру и шалу лакше ћодносимо школске обавезе и ћроблеме.

Иначе Мира је врло упорно и амбициозно дете. Пошто у школи учи руски језик ишла је на приватне часове енглеског језика како би јој касније лакше било у средњој школи.

Дане Ускршњег распуста проводи радно, помаже родитељима на пољопривреди, а наће времена да одгледа и неки добар филм и наравно да учи. Са нестрпљењем чека да крене у школу и види се са св ојим другарима.

Пред Миром су тек животни успеси и искушења и сигурни смо да ће, судећи по њеној упорности и амбициозности, успети у свему.

текст: С. Радовић
Фотографија: М. Димитријевић